

Tulee kylmä yö, Nadja sanoo, ja pujottaa takkinsa ylimmän napin kiinni. Nadjan katsoessa taivaalle, tähdet tuikkivat pumpulipalloina valoa mustaan avaruuteen. Kuunsirpin sisältä uskollinen ystävä heiluttaa kättä ja on valmis kuuntelemaan Nadjan kaikki huolet. Nadja ei ole yksin. Kun on kylmintä, kuuystävä peittelee Nadjan pumpulipalloista tehdyllä pehmeällä viltillä, ettei Nadjan olisi kylmä. - Olen sittenkin yksin, Nadja sanoo, ja pyyhkii sormellaan ylähuulensa päällä olevan kuuran. - Haluaisin kotiin, sanoi Nadja ja nosti kasvonsa nähdäkseen, miten kepeästi pumpulipallot lentävät taivaalla. Metsän saareketta alempana on varjojen laakso, sinne Nadja ei ole koskaan uskaltanut. Kaikki valo on ylhäältä tulevaa pumpulipallojen valoa. Edessä on yön kylmin hetki. Ystävä kuunsirpin sisältä laskeutuu tikkapuita pitkin alas ja peittelee viltillä Nadjan. Vähän ennen unta, Nadja katselee vielä hetken pumpulipalloja, jotka lentävät edestakaisin ja kirjoittavat taivaalle ihmisten nimiä. - Miksi minun nimeäni ei kirjoiteta taivaalle? kysyi Nadja... Tytön kamppailu oli päättymässä. - Kylmä, on niin kylmä... Jostain kaukaa Nadja kuulee kirkonkellon äänen, siellä jossain on kirkko, jonne Ihmiset ovat kokoontuneet laulamaan kauniita joululauluja. - Kellot soivat niin kauniisti, Nadja sanoo, ja avaa lasittuneet silmänsä nähdäkseen vielä kerran taivaan pumpulipallot. Taivaalle, kaarevaan pimeään avaruuteen, ilmestyy Nadjan nimi. Nadja säpsähtää, jää tuijottamaan haltioituneena nimeään ja tuntee kaipaamansa kodin lämmön. Kuuystävä heiluttaa iloisena kättä sirppinsä sisältä. Nadja nousee ja lentää muiden tähtien joukkoon pumpulipalloksi. Kirkkoreki, jossa istuu mustia siluetteja, ohittaa Nadjan, eikä kukaan huomaa, että kimaltavan hangen päällä on pieni nyytti. Kukaan ei huomaa, ei katso taivaalle, jonka kannessa tuikkii Nadjan nimi.